

GALATASARAY ÜNİVERSİTESİ UNIVERSITÉ GALATASARAY

2019

Bir daha asla bu
üzüntüyü yaşamayalım.

*Ne vivons plus jamais
cette désolation*

Değerli Galatasaraylılar,

Üniversitemizin tarihi binasını alevlerin sardığı 22 Ocak 2013 gecesi, yaşayanların asla unutamayacağı, aramıza sonradan katılan Galatasaray Üniversitelilerin ise asla yaşamasını istemeyeceğimiz bir anı olarak hafızalarımızda yer etti.

O günü yaşayan bir üniversitemiz mensubu olarak, Galatasaray Üniversitesi Rektörlüğüne atandığım 3 Nisan 2015 tarihinde, rektörlük dönemimde gerçekleştirmem gerekenlerin ilk sırasında, üniversitemizin yangın geçiren tarihi binasının henüz başlamamış restorasyonunun tamamlanması yer alıyordu.

22 Ocak 2013 tarihinde yaşanan yangın nedeniyle kullanılamaz hale gelen Galatasaray Üniversitesi İbrahim Tevfik Efendi Sahil Sarayı restorasyon projesi İstanbul III Numaralı Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu tarafından 14 Ocak 2016 tarihinde düzeltmelerle onaylandıktan sonra, binanın restorasyonu için yapı ruhsatı 5 Şubat 2016 tarihinde alındı. Tarihi binanın restorasyonuna ilişkin olarak Galatasaray Üniversitesi ile Galatasaray Eğitim Vakfı (GEV) arasında yapılan protokol uyarınca, restorasyon işlerine GEV'in kaynakları ile 30 Mayıs 2016 tarihinde başlandı.

Öncelikle zemin iyileştirme çalışmaları kapsamında yaklaşık 1400 adet mikro kazık imalatı yapıldı. Zemin güçlendirme işlerinin tamamlanması ile birlikte başlanan restorasyon çalışmaları, Kültür Varlıklarını Koruma Yüksek Kurulu'nun 14 Haziran 2017 tarih ve 758 sayılı kararı doğrultusunda İstanbul III Numaralı Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu tarafından 10 Ağustos 2017 tarihinde onaylanan projeye uygun olarak gerçekleştirilerek, 2019 yılı Nisan ayı sonunda tamamlandı.

Üniversitemizin simgesi tarihi binamızın yeniden hayat bulmasını temin eden bu zorlu restorasyon, kamu kaynaklarının yanı sıra bağışçıların değerli katkıları sayesinde gerçekleşti; hepsine yürekten teşekkür ediyorum.

Üniversitemiz için hayati önem arz eden tarihi binamızın restorasyon sürecinde emeği geçen mimarından kontrolöre, yüklenici firmadan inşaatın her aşamasında görev alan işçilere ve restorasyonun tamamlanmasını sabırla bekleyen üniversitemiz çalışanlarına sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Prof. Dr. E. Ertuğrul Karsak

Galatasaray Üniversitesi Rektörü

Chers Galatasaraylılar,

La nuit du 22 janvier 2013, qui a vu les flammes envelopper le bâtiment historique de notre Université, restera gravée dans la mémoire de toutes les personnes de l'Université Galatasaray, comme un événement que l'on ne voudra jamais voir se répéter.

Ayant vécu cet événement comme membre de l'Université, devenu Recteur, le 3 avril 2015, la première action de mon rectorat a été de commencer la nécessaire restauration du bâtiment historique incendié.

Le projet de restauration du bâtiment, rendu inutilisable par l'incendie du 22 janvier 2013 -le Palais du bord de mer İbrahim Tevfik Efendi- a été approuvé avec ses modifications par la Commission de Protection des Bâtiments Historiques d'Istanbul de catégorie III le 14 janvier 2016, et le permis de construire pour la restauration du bâtiment a été délivré le 5 février de la même année. Aux termes du protocole passé entre l'Université et la Fondation d'Education Galatasaray (GEV), les travaux de restauration, financés par les ressources de la Fondation ont débuté le 30 mai 2016.

Pour les travaux prioritaires de consolidation du sol, ont été produits 1.400 micro piquets. Une fois terminés ces travaux de renforcement, les travaux de restauration ont débuté et se sont terminés en avril 2019, après que le projet, présenté le 14 juin 2017 sous la décision 758 à la Haute Commission de Protection des Biens Culturels, fut approuvé le 10 août 2017 par la Commission de Protection des Biens Culturels d'Istanbul de Catégorie III.

Cette restauration difficile, qui nous a fait retrouver ce bâtiments historique, symbole de notre Université, a été rendue possible par l'apport, outre les fonds publics alloués, de dons personnels, ce dont je remercie profondément les donateurs.

Je remercie également du fond du cœur tous ceux qui ont contribué par leurs tâches à la restauration de ce bâtiments historique, si important pour la vie de notre Université: contrôleur de l'architecture, ouvriers affectés à toutes les étapes des travaux pris en charge par la société de construction, enfin tous ceux qui, travaillant dans notre Université, ont attendu avec patience la fin de ces travaux de restauration.

Prof. Dr. E. Ertuğrul Karsak

Recteur de l'Université Galatasaray

Galatasaray Eğitim Vakfı

Değerli Galatasaraylılar,

22 Ocak 2013 akşamı Galatasaray Üniversitesi tarihi binasında gerçekleşen yangın ile derinden sarsıldık ve çok üzüldük. Üzüldük çünkü, farklı zamanlarda yaşanmış olsa da hepimizin bu mekanda ortak anılarımız vardı. Kimimiz ilkokulu bu binada okumuş, kimimiz bu ocağa ilk adımını attığında yatakhanelerinde gözyaşı dökmüş, hatta kimimiz tüm lise hayatımızı bu binada tamamlamıştık.

Yangının ertesi sabahı erken saatlerde, Galatasaraylı kurum temsilcileri, camiamıza ve eğitim kurumlarımıza olan büyük sevgimiz ile her zamanki birlik ve beraberlik duyguları içinde oradaydı. Yangının üzerinden 24 saat geçmeden Camiamızdan tek ses çıktı; “Yanan binanın küllerinden daha güçlü bir Galatasaray çıkacaktır.”

Heyecanla ve iyi niyetle yola çıktık ancak restorasyon süreci beklediğimizden daha zorlu geçti. Üç yıl izin, üç yıl da inşaat için geçtikten sonra altıncı yılın sonunda binamıza kavuştuk.

Camiamıza ve eğitim kurumlarımıza olan sonsuz sevgimizin, birlik ve beraberliğimizden doğan gücümüzün, bugüne kadar tüm engelleri aşmamızı sağladığını ve bugünden sonra da sağlayacağına gönülden inanıyorum. Binamızın restorasyonunun tamamlanmasının gururunu sizlerle paylaşmaktan çok mutluyum.

Sevgi ve saygılarımla,

İnan Kıraç

Galatasaray Eğitim Vakfı Başkanı

Galatasaray Eğitim Vakfı

Chers Galatasaraylılar,

Nous avons été profondément bouleversés par l'incendie qui s'est déclaré le soir du 22 janvier 2013 dans le bâtiment historique de l'Université Galatasaray. Bouleversés car, nous tous y avons des souvenirs communs, vécus à différentes époques. Certains d'entre nous y ont fréquenté l'école primaire, certains y ont fait leurs premiers pas et versé des larmes dans les dortoirs, d'autres y ont terminé leur études de lycée.

Très tôt le matin qui a suivi l'incendie, les représentants des institutions de Galatasaray, de notre communauté, des enseignants étaient présent sur les lieux, étreints des mêmes sentiments d'affection, de solidarité et d'unité dans l'épreuve... 24 heures ne s'étaient pas écoulées, qu'un même cri s'élevait de la communauté de Galatasaray "Des cendres de ce bâtiment naîtra un Galatasaray encore plus fort."

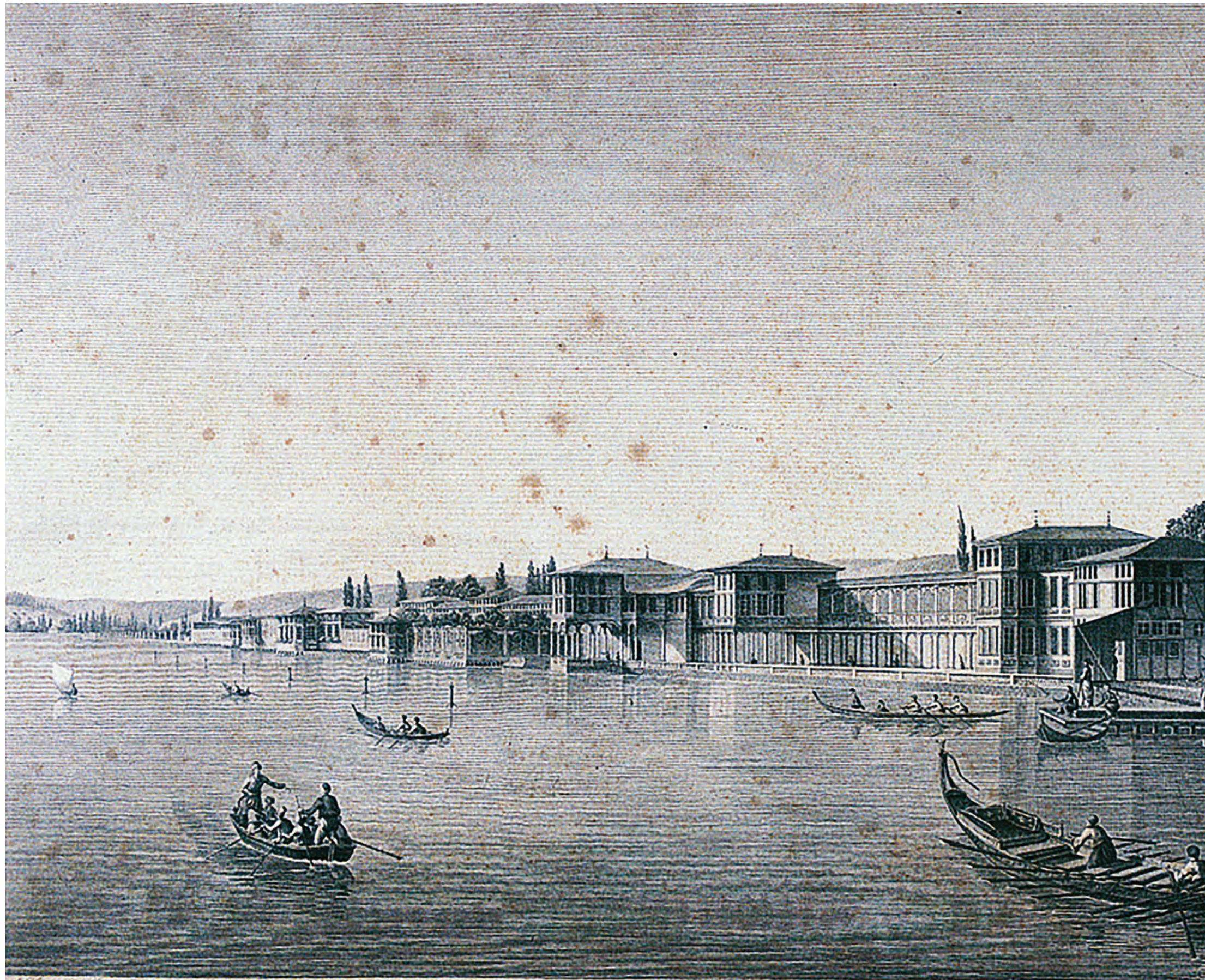
C'est avec cette intention et cette ambition, que nous avons entrepris cette effort, mais la restauration a pris plus de temps que nous ne le pensions: après trois années d'autorisations diverses et trois années de travaux, c'est après la sixième année qu'enfin nous retrouvons notre bâtiment.

L'affection qui lie pour toujours notre communauté à ses institutions éducatives, la force qui naît de notre unité et de notre solidarité, a permis de surmonter tous les obstacles, et me fait augurer qu'il en sera toujours ainsi dans l'avenir. Je suis très heureux de vous faire partager la fierté de cette restauration achevée.

Avec mon affection et mes hommages.

İnan Kıraç

Président de la Fondation d'Education

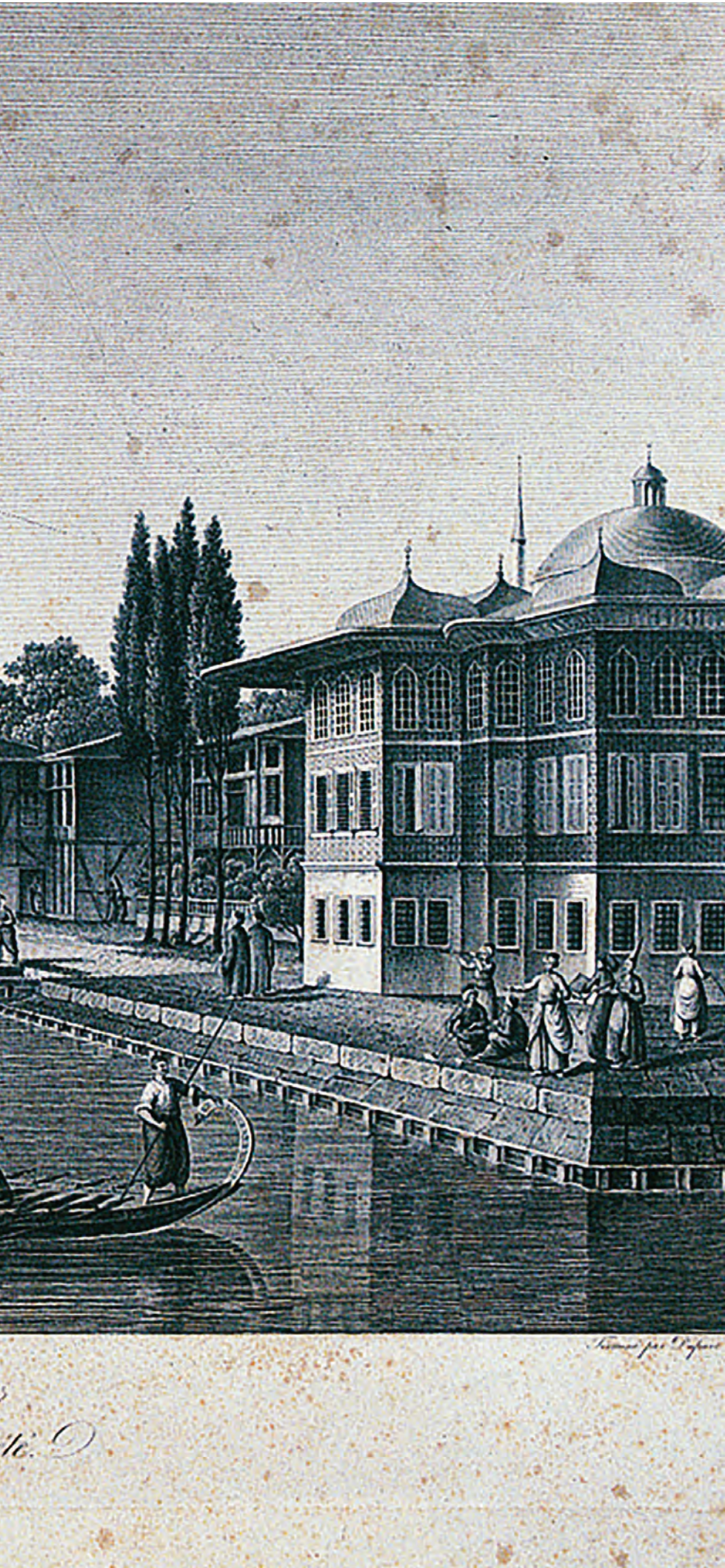

Gravé par M. de la Haye

Gravé à la fin par M. de la Haye

PALAIS DE BESCHIK-TASCH,

Sejour habituel du Grand - Seigneur pendant l'été

Galatasaray Üniversitesi'nin tarihi binası

Sahilsarayları ve Boğaziçi

XVIII. yüzyıldan itibaren Haliç ve Boğaziçi, suriçi İstanbul'unun adeta yazlığı haline geldi. Sahil sarayları, aynı zamanda, lebi derya konumlarıyla Osmanlı hanedanının varlığını hatırlatan temsili mekanlardı. Haliç'te başlayan sahil sarayı ve yalı furyası, en incelikli örneklerini XVIII. yüzyılda Boğaz kıyılarında devam ettirdi.

Avrupa yakasında hanedana ait ilk ve en önemli saray yapı, daha 17. yüzyılda inşa edilen ve ancak III. Ahmet döneminden itibaren genişleyen ve asıl popülerliğini kazanan Beşiktaş Sarayı oldu. II. Mahmut (1808-1839) ise, saltanatının ortalarında, sadece yazları değil, kışları da Beşiktaş Sarayı'nda geçirmeye karar verdi. Topkapı Sarayı'nın yavaş yavaş terk edildiği bu dönemde, hanedanın dört mevsimi de geçirmeye karar verdiği Boğaz sahilinde, Beşiktaş Sarayı'nın kış mevsimine uymayan bazı yapıları yıkılıp, onun yerine Eski Çırağan (1841) olarak tanınan yeni bir ahşap saray yaptırıldı. Padişahın Avrupa saraylarına benzemesini istediği yapının cephesi sütunlu galeriler ve üçgen alınlıkla Klasik Yunan mimarlığının özelliklerini yansıtıyordu. Bu saray yapısı, ilk defa eklemlenmiş tek katlı pavyon ve köşklere değil, monoblok biçimde tasarlanan bir yapıdan meydana gelmişti. Saray İstanbul Boğaziçi peyzajına eklenen en erken neoklasik cephe temsilcilerindendi. Bu saray aynı zamanda padişaha ait son ahşap sahil sarayı oldu. İstanbul'un bitip tükenmez yangınları artık ahşap malzemeye izin vermeyecek, yapılar kâgir malzemeye inşa edilecekti.

Böylece Ortaköy sahil şeridi, XIX. yüzyılda Fındıklı kıyılarında Çifte Saraylar ile başlayarak, Beşiktaş'ta Dolmabahçe Sarayı ile devam eden kâgir saraylar dizisini, Çırağan ve Feriye sarayları ile sürdüren emperyal kesim oluştu. Aynı hatta inşa edilen Bezmiâlem Valide Sultan Camii ve Büyük Mecidiye (Ortaköy) Camii sahillerin “sultanî” karakterini tamamladı.

İbrahim Tevfik Efendi Sahilsarayı

Sultan Abdülaziz, abisi Abdülmecit'in inşa ettirdiği Dolmabahçe Sarayı'nın biraz ilerisinde, Sarkis Balyan'a geniş kapsamlı Çırağan Sarayı'nı (1871) yaptırdı. Çırağan Sarayı'na ek olarak, Ortaköy yönüne doğru yan yana inşa edilen üç adet saraya Feriye Daireleri adı verilmişti. Bunlar şehzade, harem, idare ve servis yapılarına tahsis edilen yapılarıdır. Çırağan Sarayı, Beşiktaş sahili boyunca yan yana dizilen Feriye saraylarıyla birlikte yaklaşık 1,5 kilometrelik bir yer kaplamaktaydı. Bu saraylar Çırağan Sarayı'na bağlı ek binalar olarak tasarlandığından, ikincil yapılar anlamına gelen “Feriye” terimiyle nitelendirildi.

Feriye saraylarında, kışlık dairesi olmayan ve padişahın uygun gördüğü hanedan üyeleri ikamet ederdi. Deniz tarafında üç ana bina, bir cariyeler koğuşu ve iki katlı küçük bir binadan oluşan sahil saraylarının arkasında, yol tarafında ek binaları vardı. Günümüzde Çırağan Sarayı'nın ayakta kalan Harem Dairesi, Beşiktaş Anadolu Lisesi olarak kullanılmaktadır. Ortaköy yönündeki Yaverler Dairesi, Ziya Kalkavan Anadolu Denizcilik Meslek Lisesi, İbrahim Tevfik Efendi Sahilsarayı Galatasaray Üniversitesi, Cemaleddin ve Seyfeddin Efendi Sahilsarayları Kabataş Lisesi, Feriye Karakolu ise Kabataş Eğitim Vakfı Sabancı Kültür Sitesi'ne tahsis edilmiş durumdadır.

İbrahim Tevfik Efendi (1874-1931), Sultan Abdülmecit'in dördüncü oğlu Mehmet Burhaneddin Efendi'nin oğludur. Sahilsarayı her ne kadar şehzade İbrahim Tevfik Efendi'nin adıyla anılsa da aslında şehzadenin doğumundan önce inşa edilmiş olmalıdır. F. Loeffler'in taş baskı Boğaziçi planında Çırağan Sarayı'nın görünmesine karşın Feriye Sarayları bulunmamaktadır. Sedat Hakkı Eldem, Türk Evi kitabında, binaları sarayla bir bütün olarak değerlendirir. Döneme dair iki fotoğraftan biri olan Berggren'in panoramasında üç bina birbirinden alçak bir duvarla ayrılır olarak görünür. Fotoğraf yaklaşık 1878 yılında çekilmiş ve binalar yepyeni görünüyor. Fotoğrafta revir veya şimdiki rektörlük binası görünmez. Abdullah Frères tarafından 1885 yılı civarında çekilmiş diğer fotoğrafta ise bu ek bina mevcuttur.

Feriye Saraylarının mimarının kimliği bugüne kadar açıklığa kavuşmasa da, birçok kaynak yapıları dönemin tanınmış mimar ve müteahhit ailesi Balyanlara atfeder. Feriye Saraylarının ilk binası olan İbrahim Tevfik Efendi Sahilsarayı, tuğla duvarlı ve kâgir yığma

olarak inşa edilmiştir. Giriş katının döşemeleri tamamen kâgir, birinci ve ikinci katların döşemeleri ise ahşaptır. Katlar da birbirlerine ahşap merdivenlerle bağlanır. Yapı kırma çatıyla örtülü, çatının etrafı gizli dereyle çevrilidir. Eski fotoğraflarda, dönemin pek çok kâgir köşk, kasır ve sarayında olduğu gibi gizli dereyi saklayan bir parapet görülür. Giriş katın dışında, tüm katlarda giyotin pencere kullanılmıştır. Büyük bir ihtimalle bu camlar kafesle örtülüydü. Birbirlerini mimari olarak büyük ölçüde tekrarlayan binaların özellikle denize bakan cephelerinde yer alan şehzadelere ait dairelerin, günümüze gelemeyen kafeslerle donatılmış olduğu tahmin edilmektedir.

Mimari özellikler

Ortaköy sahilinde enine dikdörtgen konumda yayılan sarayın boyu 82.80 metre, eni ise 33.40 metre uzunluğundadır. Yapının planı genel olarak ortada dikdörtgen planlı iki büyük sofa ve doğu batı yönlerinde kare planlı iki giriş sofası olarak şekillenmiştir. Giriş sofaları merdivenlerle üst katlara bağlanırken, birer koridorla da orta sofalara açılır. İbrahim Tevfik Efendi Sarayı bu haliyle dönemin sahil saraylarının çoğu gibi aksiyal düzende simetrik olarak planlanmış ve merkezi plan vurgulanmıştır. Bu tür aksiyal düzende simetrik planların XIX. yüzyıldan itibaren yalılardan sahilsaraylarına kadar yaygın olarak kullanıldığı, Dolmabahçe ve Çırağan Saraylarının da benzer tasarım özellikleri gösterdiği görülmektedir. Denize paralel konumdaki orta sofaları birbirine servis mekanları bağlar. Kara ve deniz yönüne dizilen farklı büyüklükteki odalar da merkezi sofalara bağlanır. Tüm katların plan şemaları az farkla birbirini tekrarlar. Orta sofaların kara yönündeki eyvan bağlantıları geç Ortaçağ'da Orta Asya ve İran üzerinden Anadolu'ya intikal eden bu kadim plan şemasının XIX. yüzyılın sonunda hâlâ uygulandığına işaret eder. Yapının kara yönünde, tam ortadaki mekânın çifte hamam olduğu, ve harem-selamlık düzenine uygun olarak ayrı sofalardan girilecek şekilde tasarlandığı düşünülür.

İbrahim Tevfik Efendi Sarayı'nın cephe tasarımının –özellikle bağlı bulunduğu Çırağan Sarayı'nın hareketli cephesiyle kıyaslanınca– oldukça sade tutulduğu söylenebilir. Yalı ve sahilsaraylarının tümü

gibi, bu yapı da denizden seyredilmek üzere tasarlanmıştır. Küçük hacimli odaların geriye çekilmesi ve büyük hacimli olanların öne çıkarılmasıyla uzun cephe hareket kazanır. Geriye cephelere dikdörtgen kesitli pencereler, diğerlerine ise basık yuvarlak kemerler açılması da bu hareketi destekler. Subasman niteliğindeki zemin katı ise, daha yeknesak tutularak, cephe boyunca diğer katlara göre daha küçük ve basık yuvarlak kemerli pencerelerle donatılmıştır. Kat araları silmelerle ayrılmış, cephedeki çıkmalar düşeyde pilasterlerle belirlenmiştir. Cephe bu şekliyle neoklasik mimari üslubu yansıtır. Dikkatli bir göz sarayın cephesindeki simetrik ritmi kıran bir pencerenin varlığını ayırt edebilir. Açıklaması zor bir tasarım mantığıyla, tam merkezdeki çıkmanın solunda, ilk katın penceresi hem diğerlerinden büyük tutulmuş, ayrıca yuvarlak kemerli diğer pencerelerin aksine dikdörtgen söveli yapılarak farklılığı iyice vurgulanmıştır. Bu pencerenin arkasındaki mekânın saraya adını veren şehzadeye ait olduğu, bu prestijin de denizden izlenen cepheye küçük bir tasarım farkıyla yansıtılmak istendiği düşünülebilir. Fakat, diğer Feriye Saraylarında böyle bir düzenleme olmaması, bu ihtimali bir derece zayıflatır.

Sarayın kara tarafındaki cephesinde de yuvarlak kemerli ve dikdörtgen kesitli pencere grupları alternatif olarak dizilidir. Fakat merkez aksına gelen bölüm, deniz cephesinin aksine sağır tutulmuştur. Yol yönünde dizilen servis ve müştemilat binaları İbrahim Tevfik Efendi Sarayı'nı adeta bir duvar gibi çevreden ayırır.

Süsleme Özellikleri

XIX. yüzyılın son çeyreğinde yaygın olduğu üzere bu sarayda da önemli odaların tavanları gayet özenli ve birbirlerinden farklı biçimde bezelidir. Bunlar, Abdülaziz döneminin süsleme üslubuna uygun olarak barok, neoklasik ve yer yer oryantalist üslupların ağırlıkta olduğu eklektik tasarımlardır. Ortaköy ve Beşiktaş yönündeki giriş sofalarının tavan ve duvarları özenli ve zengin süsleme programlarıyla öne çıkar.

Sarayın tavan ve duvarlarında madalyonlar veya düz çerçeveler içine alınmış manzara resimleri geç dönem Osmanlı bezeme zevkini yansıtır. Genellikle, tavanlarda ahşap kaplama tahtası üzerine kanvas gerilmiş, kanvasın üzerine çitalar çakılarak geometrik tasarımlar yapılmış, içleri de kalemişi tekniğinde yapılan bitkisel motiflerle dolgulanmıştır. Duvar yüzeyleri üzerindeki manzara resimleri ise sıva üzerine kalemişi tekniğindedir. Sahilsarayındaki duvar resimleri XIX. yüzyılın son çeyreğinin önemli ve özgün örnekleriydi. Bunların çoğu 2013 yılındaki yangında yok olmuştur. Merdivenlerin ulaştığı sofanın duvarlarını neoklasik üsluptaki oval çerçeveler içinde adeta tablo gibi süsleyen resimlerse, merdiven sahanlıklarındakilere göre daha naif olmakla beraber dönemin ruhunu ve sanatını yansıtır.

Giriş sofalarında tavanlarda yıldız biçiminde tasarlanan çitalar, duvarlardaki kalemişi tekniğiyle yapılan şemse ve palmet gibi motifler ve duvar resimlerindeki kimi tema ve motifler, Abdülaziz döneminde hakim olan, içinde Osmanlı kimliğine özgü öğeler taşıyan oryantalist örneklerdir. Bu motifler, sonraları “Ulusal mimarlık dönemi” ya da “Neo-klasik Türk Mimarlığı” sıfatıyla anılacak akımın da ilham kaynakları arasındadır.

Sahilsarayından Galatasaray’a

Mekteb-i Sultani’nin 1924 yılında eğitim programının yenilenmesinin ardından, 1928 yılında Fethi İsmail İsfendiyaroğlu’nun müdürlüğü sırasında, Galatasaray Lisesi’ndeki öğrenci sayısının artması üzerine Sıraserviler’de beş sınıflık bir pansiyon açıldı.

1930 yılında İbrahim Tevfik Efendi Sarayı Galatasaray Lisesi’ne tahsis edildi. Bu tahsiste Cumhurbaşkanı Atatürk’ün 1930 yılı sonunda Galatasaray Lisesi’ni ziyaret edip dönemin müdürü Fethi İ. İsfendiyaroğlu’ndan aldığı bilgiler sonrasında kuruma özel bir ilgi göstermesinin ve sonraki yıllarda ziyaret etmeyi sürdürmesinin önemli bir etkisi olsa gerektir.

1931 yılında tarihi binada ilkokul sınıfları açıldı. 1965’te liseye kız öğrenciler alınmaya başlandı. 1966’da ise ilkokul bölümü kapandı ve bina önce gündüzlü ortaokul ve kız bölümü oldu. Daha sonra ise karma hazırlık sınıfları ve orta-lise kız bölümü olarak tahsis edildi.

6 Aralık 1991 tarihinde Paris’te Elysées Sarayı’nda Türkiye ve Fransa heyetleri Galatasaray Entegre Öğretim Kurumu (GEÖK) protokolünü imzaladı. 14 Nisan 1992’de ise Galatasaray Lisesi’nde Fransa Devlet Başkanı François Mitterand ve Cumhurbaşkanı Turgut Özal Galatasaray Üniversitesi’nin kuruluş belgelerini imzaladı. GEÖK’de öğrenim 11 Ekim 1993’te dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’in ilk dersi vermesiyle bu binada başladı. 6 Haziran 1994 tarihli Resmi Gazete’de Galatasaray Üniversitesi’nin kuruluş kanununun yayımlanmasıyla birlikte, İbrahim Tevfik Sahilsarayı da Galatasaray Üniversitesi’ne tahsis edilmiş oldu.

Kaynak: Prof. Dr. Tarkan Okçuoğlu, “Galatasaray Lisesi’nin ikinci kampusu: Ortaköy” Batıya Açılan Pencere (Ed. İ. Çalışlar). İstanbul Araştırmaları Enstitüsü, 2018.

Bâtiment historique de l'Université Galatasaray

Le Bosphore et ses Palais de bord de mer

A partir du 18ème siècle, la Corne d'or et le Bosphore deviennent, en quelque sorte, des stations estivales pour les habitants de l'Istanbul intramuros. La présence de la dynastie ottomane sur ces rivages était représentée par des palais impériaux, toujours situés au bord de la mer. La mode de faire bâtir des hôtels particuliers au bord de la mer a commencé par la Corne d'or avant de se répandre sur le Bosphore, où seront érigés, au 18ème siècle, les exemples les plus raffinés de ces habitations.

Le premier palais impérial sur le rivage européen du Bosphore sera celui de Beşiktaş, qui existait déjà au 17ème siècle mais qui sera élargi et connaîtra une grande notoriété sous le règne d'Ahmet III. Le sultan Mahmut II (r. 1808 – 1839), à partir du milieu de son règne, résidera désormais toute l'année, hiver comme été, au palais de Beşiktaş. En effet, au 19ème siècle, la famille impériale abandonnera effectivement le palais de Topkapı et s'installera sur les rives du Bosphore. Ce changement a requis une transformation du palais de Beşiktaş, qui était essentiellement une résidence d'été. En effet, certains bâtiments seront démolis pour être rebâties dans le style européen. La nouvelle résidence impériale de bois qui en résulte sera baptisée (l'Ancien) Palais de Çırağan (1841).

Le sultan avait expressément requis que sa nouvelle résidence ressemble à celles de ses homologues européens. La façade, donc, sera du style grec ancien avec ses colonnades et ses frontons etc. Pour la première fois, un souverain ottoman préférerait un bâtiment monobloc au lieu du type traditionnel composé de kiosques dispersés. Le nouveau palais sera le premier exemple du style néo-classique, qui deviendra un élément habituel du paysage des rives du Bosphore. Ce sera également la dernière résidence impériale de bois. En effet, désormais, l'usage du bois comme matériau de construction est interdit dans la capitale ottomane en raison de l'effort des autorités pour prévenir les incendies.

Ainsi, le littoral d'Ortaköy, ce village du Bosphore, deviendra un quartier palatial avec la construction de toute une série de palais de maçonnerie en commençant par ceux, jumeaux, de Fındıklı. Une série qui sera couronnée par le palais de Dolmabahçe.

La série sera complétée plus tard par le nouveau palais de Çırağan avec ses annexes, les palais dits Feriye, ou secondaires, ainsi que par les mosquées impériales Valide et Mecidiye. C'est ainsi que cette partie de la rive européenne du Bosphore acquerra un caractère impérial.

Palais du bord de mer İbrahim Tevfik

Le sultan Abdülaziz fera bâtir, un peu plus loin du palais Dolmabahçe, lui-même bâti par son frère aîné, le sultan Abdülmecit, le (nouveau) palais Çırağan en 1871. Les trois annexes de ce palais seront dénommés Feriye, ou secondaires, et serviront de demeures pour les princes héritiers ainsi que la population du Harem, et d'unités de service et administratives. Ainsi, avec ses annexes, le palais de Çırağan couvre un segment de 1,5 km du littoral du Bosphore à Beşiktaş. Ceux des membres de la famille impériale qui n'avaient pas de demeure personnelle logeaient dans ces annexes, sous réserve de l'approbation du sultan.

Il s'agit de trois édifices principaux auxquels s'ajoutent un dortoir pour les esclaves du sexe féminin et une petite unité à deux étages, tous situés l'un après l'autre au bord de la mer. Derrière, donnant sur la route, étaient des unités supplémentaires. Des éléments du palais qui subsistent, le Harem abrite de nos jours le lycée de Beşiktaş. Vers le centre-ville d'Ortaköy, les appartements des aides-de-camp abritent une autre école : le Lycée des officiers de la marine marchande.

La demeure d'İbrahim Tevfik Efendi sert, de nos jours, de campus à l'Université Galatasaray tandis que celle de Cemaleddin Efendi et celle de Seyfettin sont occupées par le lycée Kabataş. Quant au poste de police historique du quartier, il est réservé de nos jours à l'usage de la Cité de culture Sabancı, qui fait partie de la Fondation du Lycée Kabataş.

Le susdit İbrahim Tevfik Efendi (1874 – 1931) était fils de Mehmet Burhanettin, lui-même quatrième fils du sultan Abdülmecit. Bien qu'il soit nommé d'après lui, la construction du bâtiment en question doit avoir précédé la naissance de ce prince héritier, puisque sur la carte du Bosphore de F. Loeffler figure bien le palais de Çırağan mais non pas les Feriye. Dans son étude sur les demeures turques, Sedat Hakkı Eldem estime que ces annexes font partie intégrale du palais de Çırağan. Dans une photo du rivage, contemporaine de l'époque en cause, à savoir le panorama de Berggren, on voit les trois édifices séparés l'un de l'autre par un mur bas. La photo date de 1878 et les bâtiments ont l'air tout neuf. L'ancienne infirmerie, le siège du recteur de nos jours, qui manque dans cette photo, est bien là dans la photo Abdullah Frères datant d'environ 1885.

Bien qu'on n'ait toujours pas identifié l'architecte des Feriye, de nombreuses sources font allusion à la fameuse famille Balyan qui a fourni de nombreux architectes-entrepreneurs au palais ottoman à l'époque en question. La demeure d'İbrahim Tevfik, qui constitue le plus ancien des Feriye, est en maçonnerie de briques et pierres. Les planchers du rez-de-chaussée sont entièrement de pierre tandis que ceux du premier et du deuxième étages sont en bois. Les escaliers reliant les étages sont en bois aussi. Le bâtiment est couvert d'un toit en charpente entouré de gouttières dissimulées. Des anciennes photos montrent en effet un parapet dissimulant lesdites gouttières, comme il était d'usage à l'époque en ce qui concerne les bâtiments de prestige. A tous les étages, sauf le rez-de-chaussée, les fenêtres sont du type guillotine. Très probablement, ces fenêtres étaient garnies de grillages. Ces éléments, répétitifs dans une grande mesure, donnent à penser que les façades, surtout celles donnant sur la mer, des demeures des princes héritiers étaient munies des « cages », qui n'ont pas survécu.

Propriétés architecturales

Les Feriye occupent un terrain rectangulaire longeant le Bosphore, mesurant 82.80 m de longueur et 33.40 m de largeur. Les bâtiments sont, eux aussi, de plan rectangulaire et se présentent sous forme de deux salles centrales entourées de chambres avec deux entrées à plan carré. Celles-ci sont reliées aux étages supérieurs par le moyen des escaliers tandis que deux corridors respectifs assurent l'accès aux salles centrales. En effet, c'est le plan typique, non seulement des palais du bord de mer mais de tous les hôtels particuliers de l'époque: un plan axial symétrique avec des salles centrales. C'est le cas des palais de Dolmabahçe et de Çırağan, par exemple. Les salles centrales, qui longent le littoral, sont reliées entre elles par des espaces de service. Des chambres de tailles différentes, situées côté mer comme côté terre, s'ouvrent également sur les salles centrales. Tous les étages ont le même plan à quelques petits détails près. Les ouvertures du type iwan des salles centrales du côté de la terre rappellent l'architecture médiévale de l'Asie, originaire de l'Asie centrale et transmise en Anatolie à travers l'Iran, et suggèrent une tendance, à la fin du 19ème siècle, à retourner aux origines. On estime que l'espace central du côté de la terre était occupé par un bain-turc double, avec accès séparés des parties femmes et hommes de la demeure.

La façade de la demeure İbrahim Tevfik Efendi s'avère assez simple surtout par comparaison avec le palais de Çırağan, qui présente un agencement très animé. Comme tous les palais et hôtels particuliers du Bosphore de l'époque, la demeure İbrahim Tevfik Efendi avait été conçue pour être vue depuis la mer, les petites chambres étant

retirées plutôt vers l'arrière et les grandes donnant sur la mer afin d'animer l'agencement de la façade. Cette impression est soutenue par l'usage des fenêtres rectangulaires sur la façade côté terre et des fenêtres cintrées côté mer. Quant au rez-de-chaussée, qui sert de soubassement, on a opté pour la monotonie, avec de petites fenêtres répétitives, mais toujours cintrées.

La façade évoque plutôt un style néo-classique. Un observateur attentif remarquera l'existence d'une fenêtre qui rompt la symétrie, un fait difficile à expliquer, en effet. La fenêtre juste à gauche de l'avancée centrale est plus grande que les autres et elle est rectangulaire à la différence des autres, comme pour la souligner. On estime que la chambre à laquelle elle appartient était celle du prince héritier. Toutefois, l'absence de cette pratique dans les autres Feriye affaiblit la vraisemblance de cette thèse. Sur le côté terre est une alternance de groupes de fenêtres rectangulaires et cintrées avec un espace sur l'axe central, muré à la différence de l'espace correspondant du côté de la mer. Les unités de service, longeant la route, isolent, comme un mur, la demeure de İbrahim Tevfik de son voisinage.

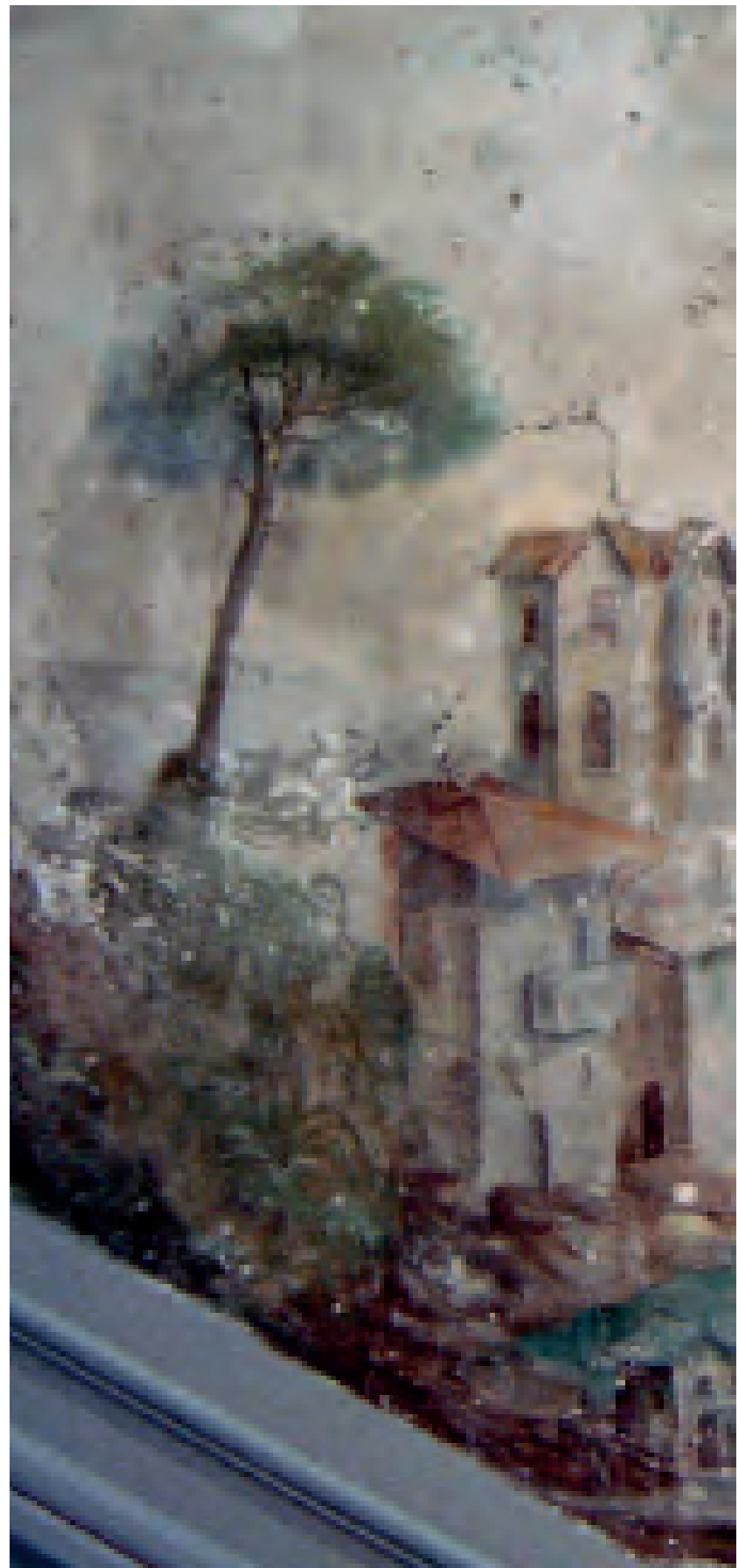
Propriétés ornementales

La mode aux 19ème siècle était aux plafonds ornés d'une façon très soignée et aux styles variés, et les Feriye ne font pas exception. Leur décoration est un mélange des styles baroque, néo-classique et, par endroits, orientaliste. C'est surtout les plafonds et les murs des entrées qui attirent l'attention.

Il s'agit surtout des médaillons, de forme rectangulaire ou circulaire, avec des peintures de paysage, suivant le goût ottoman de l'époque, en particulier, de celle du règne d'Abdülaziz.

Souvent, il s'agit d'une toile tendue sur le plafond en bois sur laquelle des formes géométriques ont été réalisées par le moyen des lattis montés. L'intérieur des formes est rempli d'ornements floraux du genre traditionnel. Quant aux surfaces des murs, celles-ci sont décorées des peintures de paysage du style traditionnel appliqué sur l'enduit. Il était typique de décorer les demeures du bord de mer avec des peintures au dernier quart du 19ème siècle à Istanbul et les peintures des palais du Bosphore sont des spécimens raffinés de ce mouvement.

Malheureusement, une bonne partie de ces peintures ont été détruites par l'incendie de 2013. Les peintures ovales sur les murs des salles style néo-classique sont plutôt naïves par rapport aux peintures des paliers mais n'en représentent pas moins l'ambiance de l'époque. C'est le style orientaliste, très à la mode à l'époque du sultan Abdülaziz, qu'on observe aux lattis agencés en étoiles sur les plafonds des entrées ainsi qu'aux médaillons et aux palmettes sur les murs et aux thèmes et motifs des peintures. Ce style cédera sa place

« architecture néo-classique turque » mais il ne servira pas moins à ce dernier de source d'inspiration.

Du palais de bord de mer à Galatasaray

Suivant le renouvellement de son mandat en 1924, en 1928, sous la direction de Fethi İsmail İsfendiyaroğlu, le lycée ottoman prestigieux dit Sultani se voit réserver un immeuble de 5 salles rue Siraselviler pour répondre à l'augmentation du nombre des élèves.

En 1930, c'est la demeure İbrahim Tevfik Efendi qui est réservée au lycée, probablement, grâce à l'intérêt que portait Atatürk à cet établissement, dû, probablement, à l'impression que celui-ci avait laissé sur le fondateur de la République à l'occasion de sa visite au lycée, toujours pendant le mandat de M. İsfendiyaroğlu.

En 1931, une école primaire Galatasaray est inaugurée, toujours dans la demeure İbrahim Tevfik.

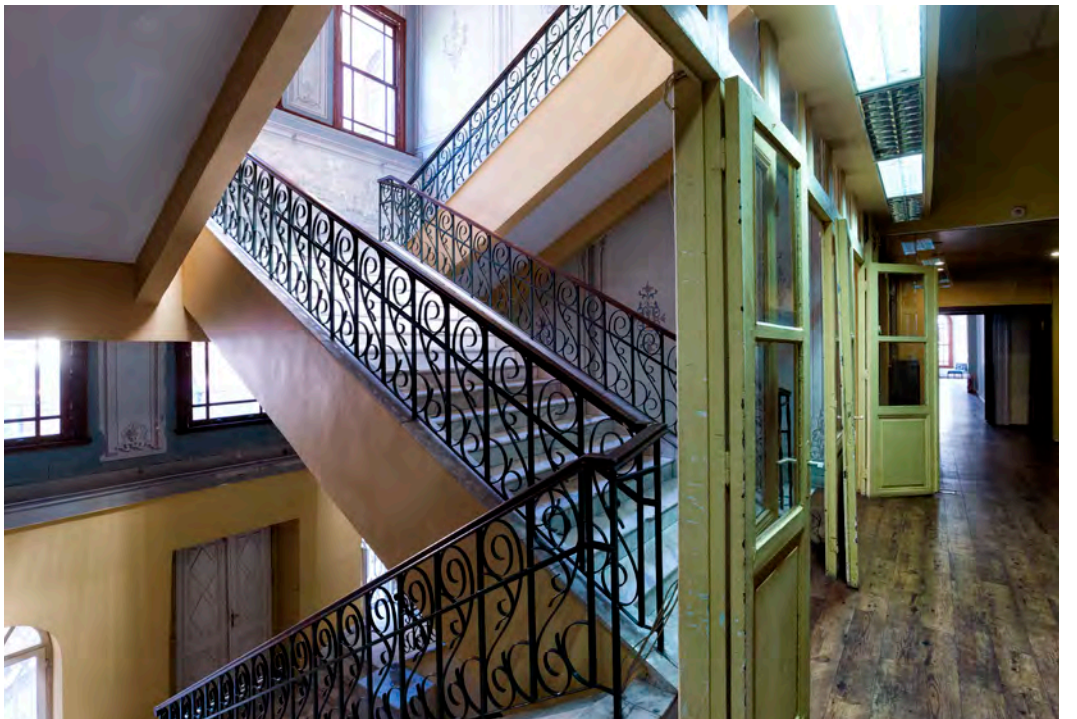
Il faudra attendre 1965 pour que des filles soient enfin admises à l'établissement. En 1966 l'école primaire est fermée et la demeure İbrahim Tevfik devient la partie réservée aux filles du lycée Galatasaray. Les garçons du premier cycle étudieront là aussi. Plus tard, une pratique sera mise en vigueur selon laquelle les élèves passeront l'année préparatoire dans le bâtiment d'Ortaköy dans des classes mixtes et, par la suite, les garçons passeront au bâtiment principal à Péra tandis que les filles resteront à Ortaköy.

Le 6 décembre 1991 est signé entre la Turquie et la France, au Palais de l'Élysée à Paris, le protocole d'enseignement intégré pour l'Université Galatasaray. Le 14 avril 1992, c'est le Président François Mitterrand et son homologue turc M. Turgut Özal qui signent les actes fondateurs de l'Université Galatasaray.

L'enseignement supérieur dans le cadre du protocole susmentionné est inauguré dans la demeure İbrahim Tevfik. Le président turc de l'époque, M. Süleyman Demirel, donnera le premier cours. Le 6 juin 1994, la création de l'Université Galatasaray est promulguée par une annonce sur le Journal officiel et la demeure İbrahim Tevfik est réservée à son usage.

Sources: Prof. Dr. Tarkan Okçuoğlu: "le second campus du Lycée de Galatasaray: Ortaköy" Fenêtre ouverte sur l'Occident (ed. İ. Çalışlar. Institut de recherches Anatoliennes, 2018

Galatasaray Üniversitesi Restorasyonunun Hikayesi

M. Sinan Genim

Çırağan Sarayı'nın müştemilat yapılarından biri olarak yapılan ve günümüzde Galatasaray Üniversitesi olarak kullanılan bina, genelde yapımı 1871 yılında tamamlanan üç adet Feriye Saraylarından biridir. 1924 yılı başlarına kadar hanedana mensup kişilerce konut olarak kullanılan yapı, 1924 ile 1929 yılları arasında bir süre tütün deposu olarak kullanılır. 1929 yılında Galatasaray Lisesi'ne tahsis edilen bina, okul olarak kullanımın gerektirdiği değişikliklerle kullanıldıktan sonra, 1992 yılında Galatasaray Üniversitesi'nin kuruluşunun gerçekleşmesiyle Üniversiteye tahsis edilir. 22 Ocak 2013 tarihinde vuku bulan bir yangın sonucu bütünü ile harap olan yapının onarımı konusunda yaşanan süreç, herkes tarafından bilinmesi gereken bir dizi olayı içermektedir.

Binanın yanması sonrasında, 25 Ocak 2013 günü toplanan Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu 769 sayılı kararla, yalnız yanan binanın değil, "parselde bulunan tüm yapıların rölövelerinin, korunması gerekli kültür varlığı yapıların restitüsyon projelerinin, yanan bina ile ilgili olarak; restorasyon projesinin, kurul arşivinde bina hakkında bilgi ve belge olmadığı için kapsamlı bir araştırma yapıp tüm çalışmaların ivedi olarak Kurula sunulmasını, binanın sökülebilir geçici hafif çatı ile koruma altına alınmasını ve bu çatı projesinin kurula sunulmasını, yangın raporunun kurula iletilmesini" talep eder.

Bu karar üzerine çalışmalara başlanır; ancak yapının içinde bulunan molozun temizlenmesi için alınması gerekli kurul kararı ve izin, yangından iki gün sonra alınan acil kararın tersine beş aya yakın bir süre sonra 12.06.2013 günü 1009 sayılı kararla alınabilir. "Binanın sökülebilir geçici hafif çatı ile koruma altına alınmasına ve bu çatı projesinin kurulumuza sunulması maddesinin Eylül 2013 tarihine kadar yerine getirilmesi, rölöve çalışması için engel teşkil eden yangın kalıntıları ile sökülmesi gereken yalnızca ahşap olanların ilgili Müze denetiminde sökülebileceğine, diğer işlemlerin güncel rölöve onayından sonra değerlendirilebileceğine".

Yapının içindeki molozların temizlenmesi, can emniyetini tehdit eden unsurların denetim altına alınması sağlanmadan, sökülebilir bir çatının nasıl yapılabileceğine ilişkin başvuru üzerine, Kültür Varlıklarını Koruma Yüksek Kurulu 25.09.2013 gün ve 227 sayılı karar ile bu hükmü iptal eder. İki ay sonra 12.11.2013, 1263 sayılı kararla Koruma Bölge Kurulu bu karara uyararak,

“daha önceki kararlarımızda belirtilen, ‘binanın sökülebilir geçici bir hafif çatı ile koruma altına alınmasına ve bu çatı projesinin Kurulumuza sunulması’ kısmının iptaline, yapıyı dış etkenlerden koruyan alternatifli geçici üst örtü önerilerinin ilgili Koruma Bölge Kurulu’na iletilmesine...” şeklinde Yüksek Kurul kararına uyduğunu, ancak önceki kararlarında ısrar ettiğini belirten bir karar alır.

Yapıda meydana gelen yangın sırasında büyük oranda deniz suyu ile söndürülmeye çalışıldığı bu nedenle yapı içinde büyük bir tuzlanma meydana geldiğini, ekte sunulan İstanbul Arkeoloji Müzesi raporu da dikkate alınarak, taş ve tuğla malzemeler dışında korunacak hiçbir şeyin kalmadığı, bunun için yapının üst bölümünün açık bırakılarak yağmur suyu ile yıkanmasının tuzlanmayı en aza indirmek açısından faydalı olacağı, ayrıca yapının gerek yangın artıklarını yapı dışına çıkartmak gerekse yapım sırasında gereken müdahalelerin yapılabilmesi için çatının açık olması gerektiği konusundaki Yüksek Kurula yaptığımız başvuru üzerine, konunun değerlendirilmesi ertelenmiştir.

08.01.2014 günü tamamlanan rölöve ve restitüsyon projesi ilgili Koruma Kurulu’nun onayına sunulur. Koruma Kurulu 25.02.2014 gün ve 1420 sayılı karar ile sunulan rölöve ve restitüsyon projelerini uygun bularak onaylar. Hemen akabinde, Üniversitenin görüş ve önerileri doğrultusunda hızla hazırlanan restorasyon avan projesi, ilgili Koruma Kurulu’nun 04.03.2014 tarih ve 1434 sayılı kararı ile uygun görülerek onaylanır. Bu kararla istenen yapıya ait kalem işi süsleme detayları da aynı kurulun 01.04.2014 tarih ve 1508 sayılı kararı ile onaylanır.

Koruma Kurulu 08.04.2014 gün ve 1536 sayılı kararla bu kere ayrıntılı mimari restorasyon raporu ister, hemen akabinde 29.04.2014 tarih ve 1574 sayılı karar ile, daha önce uygun bulunan kalem işi süslemelere ait duvarlardaki tüm sıva katmanlarının rölöve ve restitüsyon projelerini, tüm sıva ve boya katman analizinin yapılmasını, bunların koruma yöntemlerini içeren raporların kurula intikali sonrası daha önce onaylanan restorasyon avan projesine uygun olarak hazırlanan restorasyon uygulama projesinin inceleneceğine karar verir.

Uygulama Restorasyon Projesi’nin onayı Nisan 2014 tarihinden itibaren çıkmaza girer. Üniversitenin kararı ile oluşturulan Bilim Komitesinin projenin Kurul görüşü doğrultusunda revize edilmesi konusundaki ısrarı üzerine, palyatif ve geleceği olmayan çözümlere

katılmadığını beyan eden Proje Müellifi M. Sinan Genim, kendisine önerilen çözüm yollarının gelecekte büyük problemlere neden olacağı ve böyle bir sorumluluk üstlenmeyi kabul etmeyi reddettiği için 10 Haziran 2015 tarihinde istifa eder.

Bu arada zemin güçlendirmesi için hazırlanan ve kurul onayı alınan projeler Beşiktaş Belediye Başkanlığı'nca onaylanarak 5 Şubat 2016 gün ve 550 sayılı Yapı Ruhsatı düzenlenir.

Nihayet Galatasaray Üniversitesi Rektörü E. Ertuğrul Karsak ve Mimar M. Sinan Genim, 2017 yılı ortalarında Koruma Yüksek Kurulu nezdinde yeni bir girişimi başlatırlar. 14.06.2017 gün ve 758 sayılı Yüksek Kurul kararı ile yapılan itiraz kabul edilir ve İstanbul III Numaralı Koruma Bölge Kurulu'nun konuyu bu karar çerçevesinde değerlendirmesi istenir. 10 Ağustos 2017 gün ve 3689 sayılı karar ile ilgili Koruma Bölge Kurulu, hazırlanan restorasyon projesini kabul ederek onaylar. Bu onay sonrası hazırlanan statik, tesisat ve elektrik projeleri Beşiktaş Belediye Başkanlığı tarafından onaylanarak inşaatı devam edilir.

Bürokratik işlemlerden kaynaklanan zorluklar nedeniyle kayıp ettiğimiz yıllara rağmen bir buçuk yıl içinde tamamladığımız yapımızı, hep birlikte kullanıma hazır hale getirdik.

Gezin, görün, karar sizin, bu kadar üzölmeye değer miydi?

Saygılarımızla,
8 Mayıs 2019

Historique de la restauration de l'Université Galatasaray

M.Sinan Genim

Le bâtiment actuel de l'Université Galatasaray est l'un des trois petits palais Feriye construits en 1871 comme dépendances du Palais de Çırağan. Utilisé au début de 1924 à la résidence de représentants de la dynastie ottomane, il servit ensuite, de 1924 à 1929, comme dépôt de tabac. Affecté en 1929 au Lycée de Galatasaray, il subit les transformations nécessaires à sa fonction éducative, et devint en 1992, lors de la création de l'Université Galatasaray, le bâtiment de l'Université. Réduit à l'état de ruine par un incendie le 22 janvier 2013, sa restauration passa par une série d'étapes qu'il faut faire connaître à l'ensemble des personnes intéressées.

A la suite de l'incendie, le 25 janvier 2013, la Commission Régionale de Protection des Biens Culturels, par sa décision 769 demande que « outre le bâtiment incendié, soient effectués les relevés de toutes les constructions se trouvant sur la parcelle, que soient présentés tous les projets de restitution des biens culturels à protéger, que, pour la restauration du bâtiment incendié, un projet de restauration soit défini, que dans les archives de la Commission tous les éléments relatifs à ce bâtiment soient recherchés, qu'une large recherche soit effectuée concernant les documents manquants, que ces travaux soient effectués le plus rapidement possible pour être présentés à la Commission, que le bâtiment soit protégé par un toit mobile, dont le projet sera présenté à la Commission, en même temps que sera remis le rapport d' à présenter à la Commission incendié». A la suite de cette décision, les travaux débutent; toutefois, pour déblayer les gravats à l'intérieur du bâtiment, une décision de la Commission est nécessaire, et cette permission, en dépit du fait qu'elle a été demandée rapidement dans les deux jours suivant l'incendie, s'est fait attendre pendant 5 mois, où le 12.06.2013 par la décision 1009 il est stipulé que «le bâtiment sera protégé par un toit transitoire, mobile et léger, dont le projet sera présenté à la Commission avant septembre 2013, que, parmi les gravats de l'incendie empêchant les relevés, les restes en bois ne soient enlevés que sous le contrôle du Musée, que les autres opérations seront évaluées après les relevés actuels.»

Le nettoyage des gravats à l'intérieur du bâtiment, ne pouvant s'effectuer sans mettre en danger la sécurité des personnes, sur la demande concernant la faisabilité du toit mobile, la Haute Commission de Protection des Biens Culturels, décida le 25.09.2013 de supprimer la décision 227. Deux mois plus tard, le 12.11.2013 la décision 1263 de la Commission Régionale de Protection, en accord avec cette décision précédente, supprima l'obligation «de protéger le bâtiment par un toit léger et mobile et de présenter ce projet à la Commission» le remplaçant par «le projet, à présenter à la Commission, de couvertures protectrices provisoires sur les versants des murs», s'accordant ainsi en apparence avec la Haute Commission mais renouvelant les prescriptions de ses décisions précédentes.

Pour éteindre l'incendie, une grande quantité d'eau de mer fut utilisée, ce qui eut pour conséquence d'augmenter la salinité du bâtiment; prenant en compte le rapport du Musée d'Archéologie d'Istanbul, comme il ne restait rien à protéger que le matériel en pierre et brique, il apparaissait utile de laisser ouvert l'espace

supérieur afin que l'eau de pluie abaisse le plus possible la salinité; de plus, s'il fallait déblayer à l'extérieur les gravats laissés par l'incendie, pour œuvrer convenablement à la reconstruction, il était nécessaire que le toit reste ouvert, si bien que sur la demande faite à la Haute Commission, celle-ci accepta de repousser sa décision. Le 08.01.2014, avec l'achèvement du relevé, le projet de restitution fut présenté à la Commission de Protection, qui l'approuva le 25.02.2014 par la décision 1420. A la suite de cette approbation, en accord avec le point de vue et les propositions de l'Université, un avant projet de restauration fut présenté le 04.03.2014 à la Commission qui l'approuva par la décision 1434 du 04.03.2014. Par suite de cette décision, furent approuvés par la même Commission, le 01.04 2014 les détails ornementaux du bâtiment. (décision 1508)

Le 08.04.2014 la Commission, par la décision 1536, demande le rapport architectural détaillé de la restauration; immédiatement à la suite, le 29.04.2014, par la décision 1574, elle demande le relevé des décorations précédentes des enduits des murs et le projet de leur restitution, l'analyse de l'enduit et de la peinture, le rapport concernant les systèmes de protection des ces enduits et énonce qu'après la transmission de ces rapports, elle examinera la cohérence de la restauration projetée avec l'avant-projet de restauration précédemment approuvé.

L'approbation du Projet de Restauration Appliquée est dans une impasse à partir d'avril 2014. Le Comité Scientifique mis sur pied par la décision de l'Université, insistant pour que le projet soit révisé en fonction des vues de la Commission, Sinan Genim, initiateur du projet, déclare qu'il n'adhère pas à des solutions sans avenir et qui ne sont que palliatives; il ajoute que les solutions

proposées seront la cause de problèmes à venir et, ne souhaitant pas endosser cette responsabilité, il préfère démissionner, le 10 juin 2015. Pendant ce temps, le sol est renforcé, les projets sont approuvés par la Commission et par la Municipalité de Beşiktaş. C'est ainsi que le 5 février 2016, par la décision 550, le permis de construire est délivré.

Enfin, le Recteur de l'Université Galatasaray, E. Ertuğrul Karsak et l'architecte M. Sinan Genim, au milieu de l'année 2017 entreprennent une nouvelle démarche auprès de la Haute Commission. Ainsi le 14.06.2017, par la décision 758, de la Haute Commission, la requête en annulation est acceptée et la Commission Régionale des Biens culturels d'Istanbul de IIIe catégorie réexamine le projet à la lumière de cette décision.

Le 10 août 2017, par la décision 3689, la Commission Régionale de Protection approuve le projet établi de restauration. Après cette approbation, les projets de statique, de plomberie et d'électricité sont approuvés par la Municipalité de Beşiktaş et les travaux se poursuivent.

Malgré la perte des années que nous avons subie en raison des lenteurs bureaucratiques, en une année et demie nous avons achevé la construction, et tous ensemble avons redonné sa fonction au bâtiment.

Promenez-vous, observez, la décision vous appartient. Etait-il nécessaire de tant s'inquiéter ?

Avec mes salutations
8 mai 2019

RESTORASYON SÜRECİ GEV MALİ TABLOSU

GİDERLER 49.803.956 TL

Restorasyon Öncesi (23 Ocak 2013 - 30 Mayıs 2016) 4.178.392 TL
Temizlik Söküm, Proje-zemin etüdü, Diğer

Restorasyon Süreci (30 Mayıs 2016 - 3 Nisan 2019)..... 45.625.564 TL

Restorasyon, Kontrol ve Müelliflik, İş Güvenliği

GELİRLER 49.967.927 TL

Bağış Gelirleri (23 Ocak 2013 - 20 Mayıs 2019) 49.967.927 TL

ÉTAT FINANCIER DE GEV POUR LE PROCESSUS DE RESTAURATION

DÉPENSES 49.803.956 TL

Avant la restauration (23 janvier 2013 - 30 mai 2016) 4.178.392 TL
Enlèvement des débris, Démantèlement, Projet, Etude du sol, Autre

Durée de la restauration (30 mai 2016 - 3 avril 2019) 45.625.564 TL

Restauration, Contrôle, Suivi du projet, Sécurité de travail

REVENUS 49.967.927 TL

Dons (23 janvier 2013 - 20 mai 2019) 49.967.927 TL

Galatasaray Eğitim Vakfı

